

Βόσκουνε ή άλλαις πέρδικας, ή λούζονται στο
αυλάκι,

Και μιά στα νύχια περπατεί επάνω σε κοτρώνη,
Και γέρνει πίσω, και τηρᾷ μικρὸ ἕνα περδικάκι,
Και πότε τοῦ γλυκομιλεῖ καὶ πότε τὸ μαλλώνει.

Ἄκω τῆς μάννας τὴ λαλιά, καὶ ἀνέβα στο λιθάρι,
Γιατὶ ἡ καρδιά μου λαχταρεῖ, μονάκριβο πουλί
μου.

Γιὰ δὲ, μαννούλα, τὸ νερὸ ποῦ βρέχει τὸ θυμάρι,
Γιὰ δὲ τὰ συνομίληκα πῶς παίζουν ἀντικρὺ μου.

ἔχουν ή μάνναις τους πολλὰ! ἔλα, πουλί, κοντὰ
μου,

Κ' εἶδα τὸν ἴσκιο γερακιοῦ ἐδῶ σιμὰ στο αὐλάκι.
Πάμε, μαννούλα, στὰ νερὰ νὰ βρῶ τὴν συντροφιά
μου,

Αὐτὸ ἦταν σύννεφο μικρὸ, δὲν ἦτανε γεράκι.

Καὶ ὁ ἴσκιος πάλι ἐφάνηκεν ἐπάνω στα λιθάρια,
Καὶ κατεβαίνει ἡ πέρδικα ζητώντας τ' ἀκριβό
της.

Καὶ αὐταῖς ποῦ ἦταν στο ρίζωμα τρυπῶσαν στὰ
θυμάρια,

Ἐκεῖθε ὁ ἴσκιος πέρασε τοῦ γερακιοῦ προδότης.

Καὶ ἀκούσθη ἕνα φτερογύισμα, μιά ταραχή, μιά
ἀντάρα,

— Ὅπχει τὸ μονάκριβο, ἔχει πικρὴ τὴν τύχη! —
Σκούζει, χτυπιέται ἡ πέρδικα μὲ τρόμο, μὲ λα-
χτάρα,

Καὶ τὸ ἀκριβό της σπαρταρᾷ στοῦ γερακιοῦ τὸ
νύχι.

Αἱ μάνναις τῶν παιδιῶν μας γεράκια δὲν φο-
βοῦνται

Τὸ μυριοχαϊδεμένο τους στὰ νύχια του νὰ πάρη....
Ἀπὸ ἄλλα βάσανα σκληρὰ στὸν κόσμον τυραννοῦν-
ται —

ἔχουν ἀρρώστειες φοβερὲς καὶ χάρο μακελάρη.

Γ. Χ. Ζ.

Ο ΝΕΟΣΥΛΛΕΚΤΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ.

Η

ΤΙΓΚΗ ΣΤΟΡΓΗ. — ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ.

Επανέρχεται ἀπὸ τοῦ δημαρχείου ὁ Ἰβὼν Μάρ-
κερ, παιδρὸν ἔχων τὸ πρόσωπον καὶ ἐλαφρὰν
τὴν καρδίαν, διότι ἀπὸ τῆς κληρωτίδος ἐλαβεν
εὖνον ἀριθμόν. Ὁ Ἰβὼν Μάρκερ ἀπηλλάγη τῆς
νεοσυλλεξίας, οὐδὲ θέλει ἀναχωρήσει διὰ τὸ τάγ-

μα. Διότι ὁ Θεὸς τῆς δικαιοσύνης, ὁ Θεὸς τοῦ ἀ-
σθενοῦς καὶ τοῦ τεταλαιπωρημένου ἠλέησε καὶ
ἐπροστάτευσεν αὐτόν. Ὁ πατὴρ τοῦ Ἰβὼν εἶναι
ἀσθενής, προῶρως κεκυρτωμένος, ὁ ἀδελφός του
Ἰωάννης ἀκόμη δὲν δύναται νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἄ-
ροτρον, ἡ δὲ μικρὰ ἀδελφὴ του φροντίζει περὶ
τοῦ νηπίου! Δὲν ἠθέλησεν ἄρα ὁ Θεὸς νὰ ἀφήσῃ
εἰς μόνην τὴν μητέρα ὅλον τὸ βάρος τῆς ἐπαύ-
λεως καὶ τῆς οἰκογενείας. Ἰδοὺ βραχίονες στιβα-
ροί, οἱ ὁποῖοι θέλουσι τὸν βοηθήσει, ἰδοὺ καρδία
ἀγαθὴ, ἥτις τῷ δίδει θάρρος· ὁ Θεὸς εἶναι οἰ-
κτίμων πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς ἀνθρώπους.

Οὕτω διελογίζετο ὁ Ξεανίας, χωρὼν διὰ τῆς
ἀτραποῦ τῆς διατεμνούσης τὰς καλλιεργημένας
γαῖας· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ φαιδρύνῃ ἐντελῶς
τὸ μέτωπόν του ὁ σωτὴρ, ὁ ἀπαλλακτικὸς κληρὸς·
ἡ χαρὰ ἡ σημερινὴ δὲν ἤρκει νὰ ρίψῃ εἰς λήθην
τῆς χθὲς ἡμέρας τὰς μερίμνας καὶ τῆς ἐπαύριον.

Διερχόμενος δὲ πλησίον τοῦ σιτοφοροῦ πατρι-
κοῦ ἀγροῦ, ὁ Ἰβὼν ἄκων ἔστη ὅπως παρατηρήσῃ
τοὺς ἀραιοὺς στάχους, ὧν ἡ ἰσχνότης καὶ τὸ ἀ-
τραπὲς κατήγγελλον ἀκαλλιέργητον καὶ χέρσον,
τὴν γῆν, ἣν ἡ ἔλλειψις βραχίονος ἰσχυροῦ καὶ ἐρ-
γατικοῦ ἀφῆκε λείαν εἰς τὰς ἀκάνθας καὶ τὰ
τριβώλους καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἀνωφελῆ καὶ παράσιτ-
α φυτὰ. Ὀλίγον πλέον μακρὰν εἶδε τὸν μικρὸν ἀμ-
πελῶνά των μὲ τὰ φύλλα του τὰ μεμαραμένα καὶ
τὰ κλήματα τὰ ξηρά. Καὶ πανταχοῦ ἡ πτωχεῖα ἡ
ἡ ἀσθένεια παρήγαγον τὴν παραμέλειν, ἡ δὲ πα-
ραμέλεισις ἐγέννησε τὴν ἀφορίαν. Καὶ ὅμως κατ-
ἀντίθεσιν ἀπελπιστικὴν τὰ οἰκογενειακὰ βάρη
ἐχόρουν αὐξάνοντα. Ἢδη ὁ μυλωθρὸς ἀπῆτε ἀ-
λεστικὰ καθεστεροῦντα, ἐξήτει ὁ σιδηρουργὸς τὴν
τιμὴν ὀννίου μὴ πληρωθέντος, τοῦ δὲ ἵππου ἡ
σκευὴ τεμαχηδὸν ἐπιπτεν. Εἰς μάττην ἡ μήτηρ
παρέτεινε τὴν ἐργασίαν της μέχρι τοῦ μεσονυ-
κτίου καὶ τὴν ἀνελάμβανε πρὶν φωτίσῃ, εἰς μά-
την ὁ Ἰβὼν ἀπέκαμνε εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ
μικροῦ των ἀγροῦ καὶ ἐπότιζε μὲ τὸν ἰδρωτά
του ἕκαστον κόκκον σπαρέντα· ἡ δυστυχία προῦ-
χῶρε, ὑπερβάλλουσα τὰς δυνάμεις καὶ τὸ θάρ-
ρος αὐτῶν.

Ἡ ἰδέα δὲ αὕτη ἐφαρμάκονε τὴν εὐτυχίαν του
καὶ τὴν διέλυεν ὡς σκίαν. — Ἰὲ τὸ ὄφελος λοι-
πὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, ἂν μείνω εἰς τὸ χωρίον,
ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σύρω ἀπὸ τοὺς μόχ-
θους καὶ τὰς ταλαιπωρίας τὴν δυστυχὴ μητέ-
ρα μου; Ὀλίγη τις ἀνάπαυσις ἤθελεν εἶσθαι
εἰς αὐτὴν καλλιτέρα τῆς καλῆς μου θελή-
σεως! Ἄλλ' ὁ Θεὸς διανέμει τὰς τύχας κατὰ τὴν
σοφίαν αὐτοῦ. Εἰς τούτους μὲν ἔδωκε νὰ ὦσι πλού-
σιοι, εἰς ἐκείνους δὲ νὰ ὦσιν ἄξιοι τῶν εὐτυ-
χιῶν. Εὐλογητὸν ἔστω τὸ ὄνομά του, ἀφοῦ τοῦ-
λάχιστον ἔδωκεν εἰς πάντας τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀ-
γαπῶνται. Καὶ ὁ Μάρκερ, παρηγορηθεὶς, καὶ τοι
στενάζων, ἀνελάμβανε τὴν πορείαν του διὰ τῶν
νομῶν ἐν αἷς ἐδόσκοντο τὰ ποίμνια τοῦ χωρίου.

Ἄλλ' ἰδοὺ αἴφνης, παραλλάσσων συστάδα λε-

πτοκαρυῶν, ἀκούει θρήνους καὶ κλαυθμοὺς διακοπτομένους ὑπὸ φωνῶν παραμυθητικῶν. Πλησιάζει καὶ ἀναγνωρίζει τὴν γείτονα Μαργαρίταν περικυκλωμένην ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς, ἐνῶ κατὰ τι πλέον μακρὰν ὁ Πέτρος Ἀβγρὰλ, ὁ υἱὸς τοῦ μυλωθροῦ, περιλυπὸς ἵστατο ἐπὶ τῆς ράβδου τοῦ στηριζόμενος.

Διότι, ἦττον τοῦ Ἰβὼν εὐτυχῆς, εἶχεν αὐτὸς κληρωθῆ πρὸς ἄκραν τῆς μνηστῆς του ἀπελπισίαν.

Ὁ Μάρκερ λοιπὸν ἐπλησίασεν ἡσυχῶς καὶ ἐπειράθη νὰ ἐνώσῃ τὰς παρὰμυθίας αὐτοῦ μὲ τὰς τῶν ἄλλων τῶν περικυκλούντων τὴν νέαν· ἀλλ' ὁ Πέτρος τὸν διέκοψε λαλοῦντα, εἰπὼν διὰ τῆς πικρίας ἐκείνης ἦν ἡ θλίψις διδοῖ εἰς τὸν τεθλιμμένον.

— Ἀπονον εἶναι πρὸς ὄντι εἰς τοὺς διαφυγόντας τὴν λύπην νὰ προτρέπωσιν εἰς θάρρος τοὺς ἄλλους. Ὁ βασιλεὺς δὲν λαμβάνει ἀπὸ τὸν Ἰβὼν τὰ ἐπτά καλλίτερα τῆς ζωῆς του ἔτη, ἀλλὰ τὸν ἀφίνει νὰ ἀκούῃ τὸν ἦχον τοῦ κώδωνος τοῦ χωρίου, ἐνῶ ἡμεῖς θὰ ἀναχωρήσωμεν ἅμα τὸ τύμπανον κρουσθῇ.

— ἔχεις δίκαιον, πτωχέ μου φίλε, ὑπέλαβεν ὁ ἀγαθὸς νεανίας. Ὡς πρὸς τοῦτο ἡ τύχη μου εἶναι καλλίτερα τῆς ἰδικῆς σου καὶ μὴ νομίζης ὅτι τὸ λησμονῶ. Ἐὰν σοὶ λαλῶ περὶ ὑπομονῆς, τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ καλλίτερα βραχυτέρα ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ κλονούμενοι πρέπει νὰ στηρίζωνται, καὶ τοῦτο καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸ μανθάνω ἐξ ἰδίας πείρας.

— Ἰδοὺ νέος δοκιμασμένος! ἐπανελάθεν εἰρωνικῶς ὁ Πέτρος, τὸν ὁποῖον ἡ γλυκύτης τοῦ γείτονος του δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκινήσῃ· ἤθελα ὅμως νὰ ἡξεύρω τί σοι λείπει καὶ ἀσχεῖς οὕτω τὴν ὑπομονήν.

— Μοῦ λείπει ὅ,τι σὺ ἔχεις! ἀντεῖπεν ὁ Ἰβὼν μετὰ προσηνείας· μοῦ λείπουν γονεῖς τοὺς ὁποίους δὲν μαραίνει ἡ ταλαιπωρία, καὶ τόση περιουσία ὥστε νὰ ἀναπαύσω τὴν δυστυχῆ μητέρα μου! Πίστευσέ με, γείτον, ἔτι ἕκαστος αἰσθάνεται πόσον βαρύνει εἰς τὸν ὁμὸν του ὁ σταυρὸς τὸν ὁποῖον φέρει.

— Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι εὐχαρίστως ἤθελα ἀλλάξαι τὸν ἰδικόν μου σταυρὸν μὲ τὸν ἰδικόν σου, ἐπανελάθεν ὁ Πέτρος διὰ τόνου φιλικωτέρου, ἀλλὰ μὲ κίνημά τι ἀπελπισίας.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀδύνατον πρᾶγμα! διέκοψεν ὁ θεὸς τῆς Μαργαρίτας ὅστις εἰσέγα μέχρις ἐκείνου.

Οἱ δύο νέοι ἐστράφησαν συγχρόνως πρὸς αὐτόν.

— Ἀν' ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ τύχη ἥλλασεν ἐντὸς τῆς κληρωτίδος τοὺς ἀριθμοὺς σας, ἐξηκολούθησεν, ὁ Πέτρος ἤθελεν εἶσθαι τώρα εἰς τὴν θέσιν τοῦ Ἰβὼν· τίς σας ἐμποδίζει λοιπὸν νὰ πράξετε ὕστερον ὅ,τι ἡ τύχη ἠδύνато νὰ πράξῃ πρῖν;

— Ἀληθὲς ὁ Μάρκερ νὰ γίνῃ στρατιώτης ἀντ' ἐμοῦ; εἶπε ζωηρῶς ὁ νέος μυλωθρός.

— Καὶ τίς θὰ ἐργάζεται τότε διὰ τὴν οἰκογένειάν μου; ἠρώτησεν ὁ Ἰβὼν.

— Ὡς πρὸς τοῦτο, ἐπανελάθεν ὁ θεὸς μετὰ τῆς ἐπιφυλακτικῆς ἐκείνης βραδύτητος τῶν χωρικῶν ὅταν διαπραγματεύωνται, αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα τὸ ὁποῖον θὰ κανονισθῇ φιλικῶς· δὲν σε ζητοῦν ὑπηρεσίαν ἢ ὁποία δύναται νὰ σε ἀδικήσῃ.

— Ἀληθὲς θέλετε νὰ με ἀγοράσετε; εἶπεν ὁ Ἰβὼν ἐλαφρῶς πληγείς ἐκ προτάσεως καταβιβάζουσης αὐτὸν εἰς τὴν τάξιν τῶν αἰσχροτέρων ἢ λιμοττόντων νέων.

— Ὅταν ἀγοράζουσιν προσφέρουσιν τιμὴν, ἐγὼ δὲ τίποτε δὲν ἐπρόσφερα, ἀπήντησεν ὁ χωρικός· ἀλλ' εἶσαι τόσον καλὸς νέος ὥστε δύνασαι νὰ πράξης ἐξ οἰκείας θελήσεως, ὅ,τι ἄλλοι πράττουν ἐκ κακῆς συνειδήσεως· ἐπειτα δὲ τὸ νὰ γίνῃ τις στρατιώτης δὲν εἶναι καταδίκη.

— Ἀληθὲς εἶναι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰβὼν σκεπτικὸς αἵφνης καταστάς· μοῦ ἐμβάλλεις εἰς τὸν νοῦν ἰδέαν, ἥτις ποτὲ δὲν μοὶ ἦλθε. Βλέπων ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἀγαπῶ, ποτὲ δὲν ἐφραντάσθην νὰ τοὺς ἀφήσω ἢ ν' ἀπομακρυνθῶ αὐτῶν. Ἀλλ' ἐὰν ἡ ἀπουσία μου μέλλῃ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνάπαυσιν καὶ εὐχαρίστησιν των, δὲν θὰ τὸ ἀρνηθῶ ἐξ ἀνανδρίας ἢ ἐκ ψευδοῦς φιλοτιμίας.

— Πολὺ καλὰ, ἐπανερχομαι ἀμέσως καὶ συνομιλοῦμεν καλλίτερα, εἶπεν ὁ γέρον χωρικός· περιμένε με ὀλίγον, ἕως ὅτου ἀποπέμψω τὰς γυναῖκας, καὶ ἐπιστρέφω ἀμέσως πρὸς σε.

Καὶ ἐχώρησε πρὸς τὴν Μαργαρίταν, τὴν ὁποίαν αἱ ἀδελφαὶ καὶ ἡ μήτηρ τῆς ἐπειρῶντο νὰ παραμυθώσιν, ταῖς ὠμίλησε δὲ σιγὰ καὶ τόσον σαφῶς, ὥστε ἐκεῖναι πεισθεῖσαι ἀνέλαβον τὴν πρὸς τὴν κατοικίαν των ὁδόν· ἐπειτα ἐπανερχόμενος πρὸς τὸν Ἰβὼν μετὰ τοῦ νέου μυλωθροῦ ἔλαβον καὶ οἱ τρεῖς τὸν πρὸς τὴν ἐπαυλιν ἄγοντα δρόμον.

Ὁ γέρον χωρικός ἐξηκολούθει τὰς διαπραγματεύσεις του παρὰ τῷ Μάρκερ, ἐπιδειξίως ἀναμνησκὼν εἰς αὐτὸν τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας του. Καὶ πολὺ δὲν ἐκοπίασεν εἰς τὸ νὰ τῷ ἀποδείξῃ ὅτι, μ' ὅσας ἀν κατέβαλλε προσπάθειας, ἡ πένια των ἔρρεπε πρὸς τὴν ἀθλιότητα καὶ μακρὰν αὕτη δὲν ἦτο.

Καὶ τῶνόντι καὶ αἱ ἰδίαι τοῦ νέου σκέψεις εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα τὸν εἶχον φέρει, διὸ ἡ ἰδέα ἡ αἰφνιδίως ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ χωρικοῦ, ἠνέωξεν ἐν τῷ πνεύματι αὐτοῦ ὁδὸν πάντῃ νέαν εἰς ἣν ἐρρίφθη μὲ προθυμίαν πνιγομένου μακρυνὴν τινα ἐλπίδα διορώτος.

Καθὼς δὲ πᾶσαι αἱ ἀφρωσιωμένοι καρδίαι, ταχέως ἀπεδέχετο τὴν θυσίαν καὶ δὲν ἠγάπα τὰς βραδείας διαπραγματεύσεις· διὸ ταχέως καὶ ἀποτόμως ἐφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα τῆς διαπραγματεύσεως ἐν ᾗ ὁ χωρικός μετὰ προφυλακτικῆς βραδύτητος περιστράφετο.

— Ἀς ἴδωμεν, θεῖε Σάλων, τὰ πολλὰ λόγια εἶναι πτωρία, ἀνέκραξεν αἵφνης ἐφιστάμενος· μοῦ ἐστρεψες τὸ πνεῦμα πρὸς μέρος πρὸς τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν εἶχε στραφῇ, ἀλλ' ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν θ' ἀπομακρυνθῇ πλέον. Μὴ χάνῃς λοιπὸν τὸν και-

ρόν σου εἰς τὸ νὰ μοῦ ἀποδείξῃς ὅτι ἡ οἰκογένειά μου εἶναι πτωχὴ, ἀλλὰ εἰπὲ μάλλον τί θὰ δώσετε σὺ καὶ ὁ Ἀβγράλ εἰς αὐτὴν ὡς ἀντίτιμον τῶν ἐπτὰ ἐτῶν τῆς ζωῆς μου.

— Ἴδου τί θὰ εἰπῇ νεότης ! ἐκραύγασεν ὁ γέρων θορυβηθεὶς ἐκ τῆς ἀποτόμου ταύτης ἀποστροφῆς· μὲ αὐτοὺς πρέπει νὰ τακτοποιῇς τὰς ὑποθέσεις μὲ ὅσῃν ταχύτητα, ὡς ὅταν πρόκειται νὰ πῆς ἐν ποτήριον οἶνοπνεύματος. Ἄλλως, ἐγὼ δὲν σοὶ εἰπον ὅτι ζητῶ ἀντικαταστάτην διὰ τὸν Ἀβγράλ.

— Αὐτὸ ἀλλάζει τότε, εἶπεν ὁ Ἰβὼν κινηθεὶς ὡς διὰ νὰ τοῦ ἀφήσῃ.

— Ἐλα δά ! Ἐλα δά ! δὲν μ' ἐνόησες, δὲν σοὺ λέγω τοῦτο ! ἐπανέλαβεν ὁ γέρων χωρικός· ἐμποδίζων αὐτόν· ἀλλὰ πρὶν σοὶ κάμω προτάσεις, πρέπει νὰ μάθω τί ζητεῖς διὰ τοὺς γονεῖς σου.

— Κατὰ πρῶτον, εἶπεν ὁ Ἰβὼν μετὰ τῆς πεποιθήσεως ἐκείνης ἣν ἡ ἀπόφασις παρέχει, θέλω ζεῦγος βοῶν ἀροτῆρων.

— Ζεῦγος βοῶν ! ἐπανέλαβεν ὁ χωρικός· πόσον προχωρεῖς, παιδί μου· αὐτὸ ἀξίζει πολλὰ χρήματα, τὸ γνωρίζεις ;

— Θέλω προσέτι μίαν δάμαλιν τριετῆ, προσέθηκεν ὁ Ἰβὼν.

— Ἀκόμη !

— Καὶ ἑκατὸν τάλληρα πρὸς μίσθωσιν δύο ἐργατῶν οἵτινες θέλουν καλλιεργῇ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου τὸν ἀγρόν μας.

Ὁ γέρων χωρικός καὶ ὁ στρατεύσιμος μυλωθρὸς ἀνεκραύγασαν εἰς τὰς προτάσεις ταύτας καὶ ἐπειράθησαν νὰ ἀποδείξωσιν εἰς τὸν Ἰβὼν ὅτι ἐξήτει τὸ διπλοῦν ἀφ' ὅτι λογικῶς ἠδύνατο νὰ περιμένῃ. Ἀλλ' οὗτος τοὺς ἄφησε λέγοντας καὶ ἠρκέσθη μόνον εἰπὼν ὅτι ἤθελε πωλήσῃ τὴν ὑπηρεσίαν του εἰς τὴν πόλιν, ἀντικαθίστων υἱὸν ἀστοῦ τινος ὅστις ἤθελε τὸν πληρωθεῖν ἄνευ πολλῶν διαπραγματεύσεων καὶ εἰς μετρητά. Μετὰ πολὺν χρόνον δὲ πάλιν ἡ οἰκογένεια τοῦ μυλωθροῦ ἠναγκάσθη τέλος νὰ παραδεχθῇ τὰς προτάσεις τοῦ Μάρκερ.

Ἔμενε λοιπὸν ἡδὴ νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τῆς ἀποφάσεώς του καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ οἰκογένειαν. Ἀλλ' ἐφοβεῖτο τῆς μητρὸς τὴν ἀντίστασιν εἰς τὸ νὰ δεχθῇ εὐπάθειαν πληρωθεῖσαν διὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ ἰσῶς διὰ τοῦ αἵματος τοῦ υἱοῦ τῆς ! Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπέθετο αὕτη, ἡ εὐτυχία τῆς ἤθελεν εἶσθαι πλήρης πικρίας καὶ αἱ χαραὶ τῆς συνειδήσεως τύψεις !

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος δὲ εἰς τὸν ὁποῖον διακοίνωσε τοὺς φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας του τὸν συνεβούλευσε τὴν σιωπὴν. Ἀντὶ νὰ εἰπῇ εἰς τοὺς γονεῖς του ὅτι ἀντικαθίστη ἄλλον ἐπὶ πληρωμῇ, ἠδύνατο νὰ εἰπῇ ὅτι εἰς αὐτὸν ἔλαχεν ὁ κληρὸς. Ὡς πρὸς τὰ χρήματα δὲ ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐπώλει τὴν ἐλευθερίαν του, ὁ συμβολαιογράφος ἐμαρτύρει ὅτι τὰ ἔλαβεν ὡς κληροδότημα ἀφ' ἐνὸς ἀπροσδοκῆτως εἰς τὴν πενιμμένην οἰκογένειαν ὑπὸ ἐκσπλάγγχου τινὸς ἀνωνύμου ἀνθρώπου. Τὰ πάντα λοιπὸν ἐτακτοποιήθησαν οὕτως· ὁ Ἀβγράλ ὑπε-

σχέθη νὰ τηρήσῃ μυστικὸν τὸ περιστατικὸν τοῦτο, καὶ ἄλλο πλέον δὲν ἔμενεν ἢ νὰ διακοινώσωσιν εἰς τὴν οἰκογένειαν τὸ δυστυχὲς ἄκουσμα.

Τρομερὰ δὲ ἐγένετο διὰ πάντας ἡ στιγμή αὕτη, ἀλλ' ἰδίως διὰ τὴν ταλαίπωρον μητέρα. Πολλοὶ πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως ἡ ζωὴ τῆς δυστήνου μητρὸς ὑπέστη κρίσεις ἀπειλησίας πολλὰς, τὰς ὁποίας ὁ Ἰβὼν ἠναγκάζετο νὰ βλέπῃ καὶ νὰ πρᾶυνῃ, αὐτὸς ὅστις ἐθλίβετο μέχρι θανάτου ἀποχωριζόμενος παντὸς ὅ,τι ἐγνώριζεν, παντὸς ὅ,τι ἠγάπα. Ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ἀγαθοῦ ὅπερ ἔμελλε νὰ προκύψῃ διὰ τοὺς γονεῖς του τὸν παρεμύθει καὶ τὸν ἐθωράκιζε κατὰ τῆς θλίψεως τῆς πικρᾶς.

Δὲν ἐβράδυνε δὲ τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἡ ἡμέρα, ἡμέρα μαύρη καὶ φαρμακερά. Ἐνῶ ὁ ὠχρὸς, ὁ ἀσθενὴς πατὴρ τοῦ ἐκράτει τὴν χεῖρα, ἣν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀφήσῃ, ἡ μήτηρ, ἐν λειποθυμίᾳ σχεδὸν διακειμένη, ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τραχήλου του· ἐκλαίον ἡ νεωτέρα ἀδελφὴ καὶ ὁ μικρὸς ἀδελφός, ὁ δὲ πιστὸς κύων στεναῶν ἐξέλεπε τὴν σκηνὴν ταύτην τὴν θλιβεράν ! Ἀλλ' ἰδού τὸ προσκλητήριον τῶν νεοσυλλέκτων ἀκούεται κατὰ τὸ χωρίον καὶ ὁ τραχὺς τοῦ τυμπάνου κρότος προσκαλεῖ τοὺς βραδύνοντας ! Τελευταῖος ἐναγκαλισμὸς ἀντηλλάχθη καὶ ὁ Ἰβὼν φθάνει τοὺς συντρόφους καὶ ἀρχίζουν τὴν πορείαν αὐτῶν.

Καὶ τὰ πάντα μὲν καλῶς εἶχον ἐνόσω τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ χωρίου ἣν ὑπὲρ τὸν ὀρίζοντα, ἡ ἐνόσω αἱ αὐταὶ θέσεις, ἡ αὕτη τοπογραφία παρίστατο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλ' ὅτε, ἀντὶ τῶν ἀμπέλων δὲν ἐφαίνοντο πλέον εἰμὴ τῶν ὑψηλῶν δένδρων αἱ κορυφαὶ καὶ ἀντὶ τῶν καλυβῶν δὲν διεκρίνοντο εἰμὴ τῶν λευκῶν οἰκιῶν αἱ ἐρυθραὶ στέγαι, ὅτε πάντα ταῦτα κρυθέντα ἐξηφανίσθησαν, τότε ὁ Ἰβὼν ἐνόησεν ὅτι ἀπεχωρίσθη τῆς πατρίδος αὐτοῦ, τότε ἠσθάνθη ὥσει ἰσχυράν τινα χεῖρα σφίγγασαν τὴν καρδίαν του καὶ πικρὸς λυγμὸς ἀνέβη εἰς τὸν λάρυγγά του.

Φθάσας εἰς τὸ τάγμα ἠναγκάσθη νὰ ὑποταχθῇ εἰς νέας ἐξεις, νὰ διαιρῇ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ μεταξὺ γυμνασμάτων ἀνωφελῶν καὶ σχολῶν πλεονεκτημάτων. Συναναμιγείς μετὰ συντρόφων οἵτινες οὔτε τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ἐγνώριζον, οὔτε τὴν διάλεκτον αὐτοῦ ἐνόουν, ὁ Μάρκερ ἔζη ἐν μονῶσει ἥτις καὶ ἐκάστην καθίστατο δυσφωρητοτέρα· καὶ μετ' ὀλίγον ἡ ἀνία, εἰς ἣν ἔως τότε εἶχεν ἀνταχθῆναι τὸν κατέλαβε καὶ τὸν περιεκύκλωσεν ὡς ἀτμοσφαῖρά τις πυκνοτάτη ἀπὸ τὴν ὁπίον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξέλθῃ. Καὶ ὁ πυρετὸς ἐκεῖνος τῆς ἀπουσίας, ὁ βραδέως καὶ ἀνεπαίσθητος φλέγων τὸν ἄνθρωπον, κατέβαλε βαθμηδὸν τὰς δυνάμεις τοῦ, καὶ ἡ νοσταλγία τὸν ἔφερεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἡ ἀνάπαυσις ἐφάνη αὐξάνουσα αὐτήν.

Τὰ πάντα ἐφαίνοντο συνδράμοντα αὐτήν ! Πολλοὶ παρῆλθον μῆνες χωρὶς οὐδὲν περὶ τῶν οἰκείων νὰ ἀκούσῃ. Οὐδεὶς ἐν τῇ ἐπαύλει ἐγνώριζε

νὰ γράψῃ καὶ ἡ ἀμάθεια αὐτὴ ἐχώριζε τοὺς ἀπόντας ὡς νεκροὺς ἀπ' ἀλλήλων.

Ἡ δὲ ἀσθένεια τοῦ Ἰβῶν ἐχώρει αὐξάνουσα· ἡ ζωὴ ἐφαίνετο προδήλως ἀπορρέουσα ἀπ' αὐτοῦ ὡς τὸ κύμα ἀπὸ τοῦ βράχου, καὶ αὐτὸς ἐσύρετο, ὡς φάντασμα τι, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ νοσοκομείου, ἀκολουθῶν διὰ τοῦ βλέμματος τὸ πτηνὸν τὸ διασχίζον τὸν ἀέρα, ἢ θεωρῶν τὸ χόρτον τὸ ἐπὶ τῶν τοίχων ἀνέρπον. Ἄθνη, γλῶσσι καὶ πτηνὰ ἀνεμίμνησκον εἰς αὐτὸν τὸ χωρίον του! Οὐδὲν ἄλλο νόονατο νὰ συλλογισθῇ, ἐκτὸς ἐκείνου τὰ πάντα τῷ ἦσαν ἀδιάφορα, ξένα.

Ἐσπέραν τινὰ ἐκάθητο περίλυπος καὶ κεκμηκός· ἐπὶ τινος τῶν θρανίων τοῦ προαυλίου, καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ ἄπας ἦν ἐστραμμένος μετὰ πλειοτέρας παρά ποτε ἐπιθυμίας πρὸς τὴν πατρικὴν ἔπαυλιν. Ἐβόλινεν ὅτι ἐβλεπε τὴν μεγάλην χέρσον δι' ἧς ἔφερε τὸν ἰσχυρὸν αὐτοῦ ἵππον, συρίζων, τὸν μικρὸν λειμῶνα ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκελάρειεν ὁ ῥάβξ ὁ κινῶν τὸν μύλον τοῦ Ἀβγρίλ, τοὺς πρασίους λόφους τοὺς καλυπτομένους ἀπὸ μαύρων ἀρνίων καὶ ἀντηχοῦντας τὰ μονότονα καὶ μελαγχολικὰ τῶν ποιμένων ἄσματα. Τοσαύτη δὲ ἦν ἡ τοῦ λογισμοῦ του προσήλωσις ὥστε ἡ μνήμη του κατέστη εἰκὼν, ἐν ἣ ἀλληλοδιαδόχως ἐβλεπε ζωηρότατον καὶ φυσικὸν πᾶν ὅ,τι ἀνεμιμνήσκετο, καὶ τὸ πνεῦμά του ἐκυμαίνετο, οὕτως εἰπεῖν, μεταξύ παραλογισμοῦ καὶ πραγματικότητος. . . . Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ἠκούσθη ἐξῶθεν γλυκὺ αὐλοῦ σύρισμα! Ὁ Ἰβῶν ἀνορθοῦται. Ὁ αὐλητὴς πῦλοι τοὺς ἤχους τοῦ χωρίου του, ἐκείνους οὓς πολλάκις εἶχεν ἀκούσει εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν τοῦ χωρίου, ἐν ἣ οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι συνηθροίζοντο ὥπως χορεύσασιν. Ἐκτὸς ἐαυτοῦ, ὁ δύστηνος νεοσύλληκτος ἐδράμε πρὸς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς ἀλλ' εὗρεν αὐτὴν κεκλεισμένην· ἐπέστρεψεν ὀρμητικῶς, ἀνέβη εἰς τὸν διάδρομον τοῦ ὁποίου τὰ παράθυρα ἐβλεπον πρὸς τὴν ὁδὸν, ἀλλ' ἡ ὁδὸς ἦν ἔρημος καὶ ὁ αὐλὸς δὲν ἠκούετο πλέον!

Ἐσκέπετο δὲ ἂν τοῦτο δὲν ἦν ἀπάτη τῆς φαντασίας του ὅτε ἡ καλογραία, ἡ νεωκόρος τοῦ νοσοκομείου, πλησιάσασα τῷ ἔδωκεν ἐπιστολὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένην. Ὁ Μάρκερ παρεκάλεσε τὴν γραίαν νὰ τὴν ἀνοίξῃ καὶ τὴν ἀναγνώσῃ.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦν τοῦ συμβολαιογράφου γεγραμμένη ἐξ ὀνόματος τῶν γονέων του οἵτινες τῷ ἀνῆγγελλον τὴν εὐτυχὴ μεταβολὴν τῆς καταστάσεώς των ὡς ἐκ τῆς ὑποτιθεμένης κληρονομίας. Χάρις δὲ εἰς τὴν ἀνέλπιστον ταύτην βοήθειαν ὅτι ἠδυνήθησαν νὰ μισθώσασιν δύο ἐργάτας, νὰ ἀγοράσασιν ζεύγος βοῶν, νὰ πληρώσασιν τὰ ὀφειλόμενα· ὅτι τέλος τὰ πάντα ἔδαινον κατ' εὐχὴν πλὴν τῆς ἀπουσίας τοῦ Ἰβῶν τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ.

Κατόπιν δὲ καὶ ἐν εἰδει ὑστερογράφου ὁ συμβολαιογράφος προσέθετε πολλὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν τὸ μυστικὸν ἐτηρήθη, περὶ τῆς εὐτυχίας τῆς οἰκογενεῖας καὶ τῆς ἀναρρώσεως τοῦ

πατρὸς, οὗ τινος καθ' ἐκάστην ἐπανήρχοντο αἱ δυνάμεις.

Ὁ Μάρκερ ἠκροῶτο τῶν αἰσίων τούτων εἰδήσεων καὶ ἡ καρδία αὐτοῦ ἔτρεμεν ἐκ χαρᾶς. Καὶ ὅτε ἡ ἀνάγνωσις ἐπεραιώθη, ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἤνοιξε καὶ μετὰ προσυχῆς παρετῆρει ἑκαστον στοιχείον ὡς θέλων νὰ ἴδῃ εἰς τοὺς χαρακτῆρας οἵτινες ἐκάλυπτον αὐτὴν, τὴν εἰκόνα τῆς ἀνέσεως ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἄφησεν εἰς τὸ χωρίον. Ἐτρεμεν ἐκ συγκινήσεως καὶ τὰ πάντα μετέλλησαν ἤδη ἐνώπιόν του. Τῷ ἐφαίνετο ὅτι ὁ αὐλὸς καὶ οἱ ἤχοι ἐκείνοι, τοὺς ὁποίους πρὸ τινων στιγμῶν ἤκουσε, ἦσαν ἡ φωνὴ τῆς πατρίδος τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς τῷ ἐστελλε καὶ ἦτις ἐψάλλε τὴν χαρὰν τῶν οἰκείων του! Ἢδὴ ἐγνώριζε τοῦλάχιστον ὅτι ἡ θυσία του δὲν ἦτον ἀνωφελὴς καὶ τοῦτο ἦν ἡ ἀνταμοιβὴ του.

Ὁ λογισμὸς δὲ οὗτος ὡς κλονισμὸς τις ἀπέσπασεν αὐτὸν ἀπὸ τὴν σκληρὰν ἀγκάλην τοῦ μαρασμοῦ. Εἶπε καθ' ἐαυτὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ ζήσῃ ὅπως ἐπαινίδῃ ποτὲ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ καταστάντας εὐτυχεῖς καὶ συμμεθέξῃ τῆς χαρᾶς αὐτῶν. Καὶ αἱ δυνάμεις του, αἱ ὑπὸ τῆς ἀνίας καταβληθεῖσαι, ἤρχισαν διὰ τῆς ἐλπίδος ἀναγεννώμεναι.

Μέγας δὲ σκοπὸς κατέλαβεν ἀκολουθῶς τὸ πνεῦμά του. Ἡ ἐπιστολὴ ἦν ἀρτίως ἔλαβεν ἐδίδαξεν αὐτὸν τί ἡ γραφὴ δύναται κατὰ τῶν θλίψεων τοῦ χωρισμοῦ· ἀπεφάσισεν ἔρα νὰ μαθητεύσῃ εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ τάγματος.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν τὸ ἔργον τοῦτο τῷ ἐφάνη βαρὺ καὶ δυσάρεστον, διότι ἡ μὲν μνήμη του ἦν τεταραγμένη καὶ ἀνήσυχος, ὁ δὲ νοῦς ἐστραμμένος πρὸς ἕτερον μέρος· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιμονῆς καὶ ἐπιμελείας τὴν μὲν πρῶτην καθυσχύασε, τὸν δὲ δεῦτερον περιώρισεν εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ Ἀλφασήτου, καὶ μετὰ ἐν ἔτοῳ ἦν ἱκανὸς νὰ συγκοινωνῇ δι' ἐπιστολῶν μετ' ἐκείνων ἀφ' ὧν ἦτο κεχωρισμένος.

Ἀλλὰ δὲν ἐστάθῃ ἕως ἐδῶ. Ἀπαξ εἰσελθὼν εἰς τὴν σπουδὴν ἠθέλησε νὰ μάθῃ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τὸν ὠφελήσῃ εἰς τὸ μέλλον. Καὶ ὁ καιρὸς διέρρεεν οὕτω, διαμεριζόμενος μετὰ τῶν ἀποστηθίσεων τοῦ μαθητοῦ καὶ τῶν χρεῶν τοῦ στρατιώτου. Καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Μάρκερ οὐ τινος ἡ καλὴ διαγωγὴ εἶχεν ἐλκύσει τὴν ἀγάπην καὶ τὴν συμπάθειαν τῶν ἀνωτέρων, προεβιβάσθη. Τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας παρήλθον δι' αὐτὸν, ἂν ὅχι ἄνευ λύπης, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἄνευ ἀποθαρρύνσεως.

Τέλος ἡ ὥρα τῆς ἀπελευθερώσεως ἐπέστη καὶ πλήρης χαρᾶς, ὁ Ἰβῶν ἀνέλαβε τὴν ὁδὸν ἣν ἄλλοτε μετὰ τοσαύτης θλίψεως διέτρεξε.

Καθόσον δὲ ἐπλησίαζεν ἠθάνετο τὴν ἀνυπομονησίαν του αὐξοῦσαν. Ἐπέσπευσε λοιπὸν τὴν πορείαν του καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ τοὺς κτύπους τῆς καρδίας του, ὅτε εἶδε τὰ μέρη ἐν οἷς διήλθε τὴν παιδικὴν ἡλικίαν του, τὰς ἐπαύλεις τὰς τῶσον γνωστάς εἰς αὐτόν. Τέλος ἡ στέγη ἦν μετὰ τῆς ἐπιθυμίας ἐξήτει

ἐμφανίζεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἦδη ὁ Μάρκερ δὲν εἶναι πλέον κύριος ἐαυτοῦ· τρέχει, διέρχεται δρομαίως τὴν μεγάλην πλατείαν, οὐδὲ ἵσταται εἰς τὰς κραυγὰς τῶν καλούντων αὐτὸν ἀρχαίων φίλων του. Ἡ ἐπαυλὶς εἶναι ἐνώπιόν του· πρὸς αὐτὴν ὁρμᾷ ἡ καρδιά του, πρὸς αὐτὴν τρέχει ὁ πούς του.

Τὰ παιδιὰ τὰ ὅποια ἡ γενειὰς καὶ ἡ στρατιωτικὴ ἐνδυμασία του φοβίζουσιν φεύγουσι πλησιάζοντος αὐτοῦ, ἡ δὲ νέα ἀδελφὴ ἀποσύρεται μέχρι τοῦ τοίχου ἐκπεπληγμένη καὶ ἀνήσυχος· ἀλλὰ τὸν ἀναγνωρίζει ὁ κύων καὶ ὁρμᾷ πρὸς αὐτὸν περιχαρὴς, ἡ δὲ μήτηρ ταρασσεται ἀκούσασα φωνὴν τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ· καὶ ἐνῶ

πάντες διατάζουσιν, αὐτὴ τρέχει πρὸς τὴν θύραν, ἀνοίγει θερμὰς τὰς ἀγκάλας της καὶ προσφέρει τὸ ὄνομα τοῦ Ἰβῶν. Δὲν ζητεῖ πλέον τίποτε παρὰ τοῦ Θεοῦ· ὅλα αὐτῆς τὰ τέκνα κάθηνται περὶ τὴν ἐστίαν!

Ἀλλ' οἷα δὴ ποτε καὶ ἂν ᾧσι τὰ ἄλλα, ἐκεῖνος ὅστις ἐπανέρχεται θὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ της, διότι, δι' αὐτὸν πλειότερον ἔκλαυσε, δι' αὐτὸν κυρίως ἀνησύχει καὶ τὸ προνόμιον τοῦτο τῆς ἀγάπης θὰ ἦναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῆς ἀγνώστου αὐτοῦ ἀφοσιώσεως.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

Π. Γ.

ΟΔΟΠΟΡΟΙ ΕΝ ΤΗ ΕΡΗΜΩ.